

Tyskland: AfD-partiet: Gammel vin på nye flasker? - Del II af Helga Zepp-LaRouche

27. maj 2016 – Horst Seehofers påstand om, at Angela Merkels fejlagtige immigrationspolitik forklarer den hastige vækst af *Alternative für Deutschland* (partiet Alternativ for Tyskland), er totalt simplificeret, og derfor forkert. Selvfølgelig var stigningen af antallet af flygtninge præcis det, som visse politikere ventede på, såsom ”leder” af AfD, Björn Höcke, der opdannede befolkningens sociale ængstelse ved hjælp af demagogiske argumenter. Flygtninge har selvsagt ikke tidligere indbetalt bidrag til sundhedsforsikringsfonde eller den sociale sikkerhedspulje, sådan, som et af AfD’s favoritmantraer lyder, for hvordan skulle de have kunnet det? Skulle de måske for nogen år siden have henvendt sig til den amerikanske eller britiske ambassade i deres land for at oprette en kredit som compensation for den fremtidige ødelæggelse af deres hjem i geopolitisk motiverede krige?

Dette eksempel tydeliggør, at man kan tage en udtalelse, der, snævert anskuet, ikke i sig selv er falsk – nemlig den, at ”flygtningene aldrig har indbetalt noget til det sociale sikkerhedssystem” – og videreformidle en falsk information herigennem, falsk, fordi den reducerer en kompleks situation, såsom hvorfor, flygtningene i det hele taget blev flygtninge, ned til et meget snævert aspekt af situationen. Den første impuls bag fr. Merkels flygtningepolitik – da hun sagde, ”Vi kan klare det!” – var korrekt og i overensstemmelse med Genève-flygtningekonventionen. Der, hvor hun til syvende og sidst gik forkert, var, at, alt imens, hun igen og igen sagde, at man

Antiislamisk Pegida-demonstration den 12. januar, 2015, i Dresden, efter skudepisoden på bladet Charlie Hebdo i Paris.

måtte eliminere årsagerne til flygtningekrisen, så sagde hun aldrig, hvad disse årsager var.

For at gøre dette måtte man være opmærksom på den rolle, som Saudi-Arabien spillede i angrebene den 11. september, 2001, såvel som også de krige, der var baseret på løgne, og som USA førte i Sydvestasien som angivelige repressalier for disse angreb, samt også det ”allierede” Saudi-Arabiens rolle i Tyrkiet, i finansieringen af diverse wahhabi-islamistiske organisationer, fra al-Qaeda til al-Nusra og ISIS, snarere end at forlade sig på disse to nationer for at dæmme op for flygtningestrømmen.

I lyset af det ramaskrig, der nu raser i USA over Saudi-Arabiens veldokumenterede støtterolle for terrororganisationer – man erindrer sig det amerikanske Senats enstemmige vedtagelse af Loven for Retfærdighed imod Terrorsponsorer (JASTA), og kampen for ophævelse af hemmeligstemplingen af de berømte, endnu hemmelige 28 sider fra Den fælles Kongresundersøgelsesrapport over 11. september – i lyset af dette er det sigende, at fr. Merkel fortsat er tavs omkring skandalen med saudierne rolle. For, de faktiske ”årsager til flygtningekrisen” ligger i hele dette begivenhedskompleks.

Den anden fejltagelse, som fr. Merkel begår, er at nægte, sammen med Rusland og Kina at fremlægge et funktionsdygtigt perspektiv for genopbygningen af de befriede områder – indledningsvis Syrien, og dernæst hele Sydvestasien – og som kun kan gennemføres inden for den større ramme af Den Nye Silkevej.

Ifølge FN findes der allerede 60 millioner flygtninge eller fordrevne mennesker i hele verden. Lederen af Det Verdensøkonomiske Forum, Klaus Schwab, sagde for nylig i Davos, at, i tilfælde af, at der finder et yderligere fald sted i prisen på råmaterialer, kunne en milliard mennesker fra de sydlige lande begive sig ud på rejsen mod nord. I tilfælde af, at et ukontrollabelt kollaps af det transatlantiske finanssystem finder sted – hvilket er en reel mulighed i betragtning af centralbankernes negative rentesatser, samt debatten om ’helikopter-penge’ (ubegrænset pengetrykning, -red.), kunne dette tal stige endnu mere pga. den globale indvirkning heraf.

De europæiske forholdsregler, som fr. Merkel gik med til – nemlig at beskytte EU’s ydre grænser gennem Frontex-organisationen og forhandlingen af en hestehandel med den tyrkiske præsident Erdogan – er derfor ikke alene totalt ude af stand til at fungere, men de nægter også flygtningene den beskyttelse, de har ret til iflg. international lov. Disse forholdsregler afslører, at de ”europæiske værdier”, som EU konstant reklamerer højlydt med, for længst er blevet forvandlet til barbarisme. Det er sådan, resten af verden ser det. Kendsgerningen er, at hele verden lægger mærke til og diskuterer EU’s foragtelighed i dette spørgsmål.

For at understrege pointen: Den eneste måde, hvorpå vi kan afhjælpe den største, humanitære katastrofe, siden 2. Verdenskrig, er igennem en omfattende, økonomisk udvikling – en Ny Silkevejs-Marshallplan, om man vil – for hele Mellemøsten og Afrika, og som opbygger disse ødelagte lande, såvel som også de totalt underudviklede lande, og som giver de mennesker, der lever dér, et perspektiv for en bedre fremtid. For at gøre det, må vi gøre en ende på konfrontationen med Rusland og Kina og samarbejde med Rusland, Kina, Iran, Egypten og mange andre lande om sådanne udviklingsperspektiver. Rammen hertil er allerede på plads med Kinas Nye Silkevej og tilbuddet om et win-win-samarbejde.

Det er netop dette unikke perspektiv for en løsning, som AfD udelukker, på grund af partiets mildt sagt chauvinistiske ideologi. Frem for alt gør partiets tilknytning til neoliberaler, monetaristiske dogmer det totalt ude af stand til at søge løsninger, endelige finde dem.

Den konservative revolution

Selve ideen om, at AfD skulle være opstået som en reaktion på euroens krise, flygtningekrisen eller ”politisk islam”, er fuldstændig fejlagtig. Den Konservative Revolution, den tradition, som det Nye Højre udtrykkeligt går ind for, og hvis tekster Götz Kubitscheks publikation *Antaia* udgiver, har eksisteret i en ubrudt fortsættelse, lige siden dens fremkomst som en reaktion imod ”Ideerne fra 1789” – således i 225 år gennem manifestationer, der i heldigste fald kun tilsyneladende ændrede sig.

Blandt de omfattende skrifter om dette emne finder vi Armin Mohlers let redigerede afhandling fra 1949, som første gang blev udgivet i bogform i 1950 med titlen, *Den konservative revolution*. Den udløste en storm af vrede på det tidspunkt, for den var, kun fire år efter afslutningen af Anden Verdenskrig, et forsøg på at behandle fascistiske ideer kvasi-akademisk, som om de ikke direkte havde forårsaget katastrofale resultater for Tyskland og for verden. I sin bog forklarede Mohler, at den ”Konservative Revolution” er et synonym for det, der almindeligvis kendes som fascisme.

Ifølge Mohler er de, der udtænker dette, små, intellektuelt livlige celler, højeksplosive sekter og løse kombinationer af eliten, der forbliver i baggrunden. De udarbejder programmerne ”oppefra”, som dernæst præsenteres med simple ord til masserne, der ser sig selv som nogen, der har fået en rå skæbne. Mohler beskrev forholdet mellem de intellektuelle og det jævne folk på følgende måde:

”Den overordnede gruppe holder sine masser sammen gennem organisatorisk tilknytning til en doktrin, der er tilpasset den jævne mand og indskrænket til kun at omfatte slagord, og giver kun mulighed for en plads til mere overlegne hjerner i det omfang, de tager del i *at tæmme masserne* og begrænse disses mentale evner til det *esoteriske område*. Men flertallet af dem, der besidder et intellekt over det gennemsnitlige, samles i små cirkler, der skaber genklang i form af en konstant, mental spænding, mener, at de selv er de eneste, der besidder den ægte viden og anklager den store gruppe for *realpolitik*, for at forråde ’ideen’”.

(Kursivering tilføjet)¹

Mange ledende medlemmer af AfD ser Institutet for Statspolitik (*Institut für Staatspolitik*), det Nye Højres tænketank, som Götz Kubitschek og Karlheinz Weissmann stiftede i 2000, som en form for sted, der ”skaber genklang i form af en konstant, mental spænding”. Op-

¹ Se ”The Historical Roots of Green Fascism” (Den grønne fascismes historiske rødder), af Helga Zepp-LaRouche, en artikel i to dele i *EIR*, 13. og 20. april 2007:

http://www.larouchepub.com/eiw/public/2007/eirv34n15-20070413/28-34_715_green.pdf og

http://www.larouchepub.com/eiw/public/2007/eirv34n16-20070420/29-38_716_helga.pdf

træningskurser afholdes her med jævne mellemrum og er blevet taget af 5000 mennesker. Björn Höcke refererer til dette institut som sin ”spirituelle manna”.

En opdateret nationalsocialisme

Frankfurter Allgemeine Zeitung citerede en e-mail, som Bernd Lucke, der for nylig blev smidt ud af AfD, skrev til partiets eksekutive komite på det tidspunkt, hvor Kubitschek og hans hustru, Ellen Kositzka, søgte at blive optaget som medlemmer. Kubitschek var dukket op ved Pegida- og Legida-begivenheder² iført en sort skjorte og brun jakke, skrev han. ”Enhver, der ikke ser en henvisning til de fascistiske bevægelser i Europa i 1920’erne og 1930’erne, er et fjols.” På det tidspunkt blev de begge nægtet medlemskab. I dag er Lucke ude, og Kubitschek anses af mange AfD-medlemmer som det intellektuelle lederskab.

I slutningen af sidste år gav Höcke et slående foredrag på instituttet, hvor han med forbløffende oprigtighed fremlagde den radikale, biologiske determinisme, der er typisk for det Nye Højre. Han sagde, at fr. Merkels vanvittige asylpolitik havde igangsat en ”selvforstærkende malstrøm”, og at vi måtte forsvare os imod asylansøgere, fordi Afrika producerer ”et befolkningsoverskud” på 30 millioner mennesker om året. Der må sættes grænser ved at nægte asyl således, at Afrika kan opnå en miljømæssig bæredygtig rate af befolkningstilvækst.

Ifølge Höcke er problemet, at Afrika og Europa har to forskellige strategier for reproduktion. Afrika har den livsbekræftende form for reproduktion, som der refereres til med et ”lille r”, mens Europa har en negativ strategi for elementær befolkningserstatning, som der refereres til med et ”stort K”. De har derfor to totalt forskellige strategier for reproduktion, der nu støder sammen over den optimale brug af *Lebensraum*. (Levesteder)

Enoghalvfjerds år efter afslutningen af det nationalsocialistiske herredømme er det utænkeligt, at nogen skulle vove at påkalde en bestemt befolkningsgruppes ”overskudsbefolkning” og *Lebensraum*. Og at underkaste folks demografiske udvikling til ”miljømæssigt bæredygtige” niveauer, er nøjagtig den samme, inhumane holdning, der karakteriserer den grønne bevægelses miljøfascisme.

Höcke lånte tilsyneladende termerne ”lille r” og ”store K” fra de amerikanske miljøforkæmpere Robert MacArthur og Edward O. Wilson og deres teorier om koloniseringen af levesteder.³ Den tankegang, der her kommer

frem, er værre end racisme; den nægter en stor del af den menneskelige race sin faktiske menneskelighed, den egenskab, der adskiller menneskelige væsner som en skabende art fra alle andre livsformer, i betragtning af deres evne til at udøve skabende fornuft.

Tyske borgere, der er bekymret for vort samfunds udhuling, for vort lands sikkerhed, deres egen personlige fremtid og meget andet, bør under ingen omstændigheder begå den fejl at falde for ”doktrinen reduceret til slagord”. For skjult bag disse sætninger findes der et billede af mennesket, der er uforeneligt med europæiske eller tyske værdier (for så vidt som man forstår disse som omfattende humanismen hos Nicolaus Cusanus (Nikolaus von Kues), Gottfried Wilhelm Leibniz, Felix Mendelssohn, Friedrich Schiller og Albert Einstein), men som i stedet er i overensstemmelse med den racisme, der engang kastede vort land ud i katastrofen.

Fortsættelse følger.

² Pegida (Patriotiske Europæere imod Islamisering af Vesten) og Legida (Leipzig-europæere imod Islamisering af Vesten) er antimuslimske bevægelser, der har afholdt massedemonstrationer, især i det østlige Tyskland, imod immigration fra Sydvestasien.

³ Miljøforkæmperne Robert H. MacArthur og Edward O. Wilson udviklede en teori om økosystemets stabilitet i 1950’erne, hvor de modstillede to former for fremgangsmåder, som befolkninger kunne tage for deres overlevelse. ”K”-strategien vedtoges af nationer, der ansås at have opnået, eller være tæt på, deres ”bæreevne”, som ansås at være den maksimale befolkning, som kan bæres af et givent miljø; ”r”-strategien karakteriserer nationer,

der søger at forøge deres befolkning i henhold til deres biotiske potentiale. MacArthur døde i 1972, men Wilson er fortsat en yderst indflydelsesrig, akademisk fortaler for ”sociobiologi”, et felt, der understreger den menneskelige adfærds genetiske determinisme (såvel som også myrers ditto, idet myrer er den art, der har udgjort objektet for hans akademiske undersøgelser), og han foreslår en politik, der er baseret på disse angivelige genetiske forskelle.